

7193

B-32 = R

03 / 24/89
H 92

LANGSTONE HUGHES

FOND DOCUMENTAR

SEARĂ DE CRĂCIUN

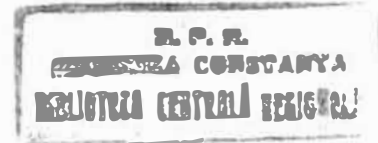
ERSKINE CALDWELL

SFÂRȘITUL LUI CHRISTY TUCKER

NUVELE

ÎN ROMÂNEȘTE DE:
L. B. ȘERBAN

1329/57

EDITURA PENTRU LITERATURĂ ȘI ARTĂ
A SOCIETĂȚII SCRITORILOR DIN R.P.R.
BUCUREȘTI. — BULEVARDUL ANA IPĂTESCU Nr. 39

Nr. 317

Basarabia
Norver Berta

82(73) - 32 = 12

SEARĂ DE CRĂCIUN

Slujnica neagră, Arcie, stătea lângă mașina de gătit. Se simțea tare obosită. În timpul dintre masa de prânz și masa de seară făcuse curățenie, rânduise toată casa pentru familia Albilor la care slujea, și uitase că a doua zi e Crăciunul. Acum era obosită, istovită; o durea spatele și își simțea capul greu. Se uită la ceas; nu mai era mult până la ora cinci. Stăpăna și copiii se vor întoarce curând, le va servi masa și apoi va fi liberă. Erau plecați după cumpărături, pentru pomul de Crăciun din salonul mare. Un pom frumos, împodobit cu fire de aur, care așteaptă să i se aprindă lumânările.

Arcie ar fi dorit să poată cumpăra și ea un pom pentru Joe. Băiatul ei n'a avut nici odată un pom de Crăciun, și tare te bucură să ai așa ceva când ești mic. Joe n'are decât cinci ani, merge pe 6. În timp ce supraveghează atentă friptura, care sfârâie în cuptor — acest cuptor mare pe care îl găsești în toate bucătăriile albilor bogați — Arcie se gândește cât va putea cheltui astăseară pentru jucării. Ea nu

46.554/62.

primea decât 7 dolari pe săptămână; cu patru dolari trebuie să plătească odaia și pe proprietăreasa care, în timpul când ea e plecată la lucru, îl supra-veghează pe Joe.

— „Doamne, într'un bob de strugure e mai multă minte ca într'un copil“, — gândi ea.

Se uită iar la ceasul de pe masa bucătăriei. Tre-cuse de șapte. De ce sunt atât de zăpăciți oamenii albi? De ce nu se'ntorc acasă, la masă? Știu doar că ea vrea să plece înainte de a se închide toate prăvă-liile. Dacă nu se grăbesc, nu va mai putea cumpăra ceva pentru Joe. Apoi proprietăreasa îi ceruse să n'o țină încurcată cu micul Joe, să se întarcă mai de-vreme azi, ca să poată pleca în oraș să-și facă și ea cumpărăturile.

— „Fir'ar a dracului de treabă!“ spuse Arcie, cu glas tare. „Dacă mi-aș fi luat leafa, le-ași lăsa mân-carea pe cuptor. Aș mai putea apuca prăvăliile des-chise. Dar nu-și luase încă leafa pe ultima săptă-mână deși conîța îi făgăduise că i-o va plăti cu o zi-două înainte de Crăciun.

Arcie auzi trântindu-se o ușă, în partea din față a casei, apoi voci și râsete. Trecu repede spre vesti-bul, unde cucoana și copiii se dășbrăcau și își scu-turau hainele de zăpadă.

— „Hei! Am făcut târguielile pentru seara de Crăciun“, îi spuse lui Arcie unul din copii. „Ninge grozav, și mama era cât p'aci să treacă cu mașina peste locul acela unde lumina care comandă circula-ția făcea semn și ne arată că trebuie să ne oprim.

Nu se vedea aproape nimic, de atâta zăpadă. Crește, crește mereu!“.

— „Masa'i gata“, spuse Arcie. Era cu gândul la ghetetele ei, care nu se prea potriveau cu mersul prin zăpadă.

În seara asta albiu mâncară mai încet ca nici-odată. În timp ce Arcie spăla farfuriile, stăpâna in-tră în bucătărie cu leafa.

— „Arcie“, spuse conîța, „îmi pare tare rău, dar as-tăzi nu-ți pot da decât 5 dolari. Te superi? Copiii au cumpărat atâtea cadouri, și m'au sărăcit“.

„Ași fi vrut să am șapte“, spuse Arcie. „Am ne-voie de ei“.

— „Dar eu nu mai am șapte“, răspunse conîța. „Nu știam că vei avea nevoie de toți banii înainte de sfârșitul săptămânii, și dealtfel nici nu i-ași fi pu-tut pune deoparte“.

Arcie luă cinci dolari. Când ieși din bucătărie, se înveli cât putu mai bine și se îndreptă grăbită spre casă pentru a-l lua pe micul Joe. La urma urmei, îl va duce să privească la vitrinele cu pomi de Crăciun din centrul orașului.

Proprietăreasa, o femeie înaltă, de un blond des-chis, era prost dispusă.

Îi spuse lui Arcie:

— „Așteptam să vii mai devreme acasă, să-mi iei băiatul de pe cap. Credeam că știi că uneori am și eu treabă în oraș“.

Arcie nu răspunse nimic; știa că dacă-i va spune ceva, proprietăreasa, cu siguranță, îi va riposta că

nu e plătită să supravegheze copilul și ziua și noaptea.

— „Hai, Joe“ îi spuse Arcie fiului ei. „Să ieșim în oraș“.

— „Am auzit că Moș Crăciun e în mijlocul orașului“, zise Joe, în timp ce se chinuia să-și îmbrace mult-purtatul lui paltonaș care-i era și scurt și strâmt.

— „Aș vrea să-l văd“, zise copilul.

— „N'am auzit nimic despre asta, dar hai, grăbește-te, și pune-ți galoșii. Acuș-acuș or să se'nchidă toate prăvăliile“.

Până în centrul orașului erau vreo șase sau opt grupuri de case. Înaintară cu greu prin zăpadă care creștea mereu și amândorura le era cam frig. Dar zăpada era frumoasă!

Pe strada principală atârnavă lămpi mari, roșii și albastre. În fața Primăriei, un pom mare de Crăciun — fără daruri — scânteia într-o mare de lumină.

Vitrinile prăvăliilor erau tixite de jucării. Joe începu:

— „Mamă, eu aș vrea...“.

Dar mama își văzu de drum. Era aproape zece, ora la care prăvăliile erau obligate să tragă obloanele și Arcie trebuia să-i cumpere lui Joe mănuși ieftine, o haină care să-l apere de frig și poate o jucărie.

Se gândea că vor ajunge la prăvălia de vechituri, unde se găsec și haine de copii. Apoi, în magazinele cu mărfuri de 10 centi va găsi și câteva jucării.

— „O-oo! Privește...“, începu micul Joe, arătând lucrurile expuse în vitrine. Ce calde și frumoase erau prin zăpadă luminile, și prăvăliile și semnalele electrice ale posturilor de circulație dela întretăierea străzilor.

Arcie a cheltuit aproape toți banii pe mănușile și lucrurile de care avea nevoie Joe. La magazinul A. & P., Arcie cumpără cu 49 de centi o cutie cu bomboane. Și pe urmă, îl trase pe Joe din mulțimea îngrămădită în magazin, ieșiră pe stradă și o luară spre prăvălia cu mărfuri de zece centi. În drum trecură prin fața unui cinematograf. Joe spuse că ar vrea să intre să vadă filmul.

— „Vai de mine! Nu, copile!“ îl dojeni Arcie: „Doar nu suntem la noi, la Baltimore, unde se dau spectacole și pentru negri. În orașelele astea mici, de aci, nu-i lasă pe oamenii negri să intre alături de oamenii albi; nu putem vedea filmul acesta“.

— „Oh“, suspină micul Joe.

În prăvălia cu mărfuri de 10 centi era o înbulzeală groaznică. Arcie îi spuse lui Joe să rămână afară și s'o aștepte. Ii va fi mai ușor fără el în magazinul ticsit de lume. Apoi, nu vroia să vadă ce jucării îi cumpără. Ele vor fi darul lui Moș Crăciun.

Micul Joe rămase în fața magazinului cu mărfuri de 10 centi, în mijlocul luminii, a zăpezii și a oamenilor ce treceau pe acolo. Ah, tare-i frumos Crăciunul! Numai fluturi de aur și stele, și bumbac. Și Moș Crăciun vine, nu se știe de unde, încărcat de daruri. Toți oamenii mari de pe străzi poartă pachete și toți copiii par fericiți.

Dar, în curând, Joe a obosit să tot stea și să privească, să tot aștepte în fața prăvăliei de 10 centi. În celelalte vitrine erau atâtea lucruri de văzut. Făcu câțiva pași dealungul blocului și pe urmă tot mai înainte, oprindu-se și privind minunile din galantare. Se pomeni deodată lângă cinematograful celor albi.

În sala de intrare a cinematografului, în dosul ușilor înalte de cristal, era cald și bine; totul strălucea, totul era grozav de frumos. Joe se opri o clipă, privi și ochii lui deslușiră un minunat pom de Crăciun, împodobit cu steaguri și stelute electrice. Un grup de copii și de oameni mari, albi bine înțeleși, îl înconjurau pe bărbatul acela mare și vesel, îmbrăcat în roșu, care stătea lângă pom. Era oare un bărbat? Ochii micului Joe se făcură mari. Nu, nu era un bărbat, nici vorbă de așa ceva. Era care Moș Crăciun?

Micul Joe împinse una din ușile de cristal și intră alergând în sala de așteptare. Copilul străbătu mulțimea și merse drept înspre locul de unde îl putea vedea mai bine pe Moș Crăciun. Bărbatul acela mare și vesel, îmbrăcat în roșu, împărțea copiilor daruri mărunte, cutiuțe cu pișcoturi tari, înfățișând fel de fel de animale și bețe colorate de zahăr. În dosul lui, spânzurată în pom, se vedea o placă mare, pe care micul Joe nu știu s'o cetească. Celor care o înțelegeau, ea le spunea:

M O Ș C R Ă C I U N
UREAZĂ
SĂRBĂTORI FERICITE
MICILOR DOMNI CLIEŢI

De jur împrejurul sălii, alte placarde anunțau:

*ATENȚIUNE! Când ieșiți dela spectacol, dv. și copiii dv.
opriți-vă la MOȘ CRĂCIUN al nostru.*

Și iată-l colo pe Moș Crăciun în hainele lui roșii, cu o barbă albă presărată cu zăpadă argintie.

În jurul lui erau îngrămădite o mulțime de jucării, fel de fel de sfârleze și pâraitori, păpuși, tobe, cai de lemn. Afișele spuneau — (dar micul Joe nu știa citi) — că cinematograful va înmâna aceste jucării posesorilor de numere câștigătoare la loterie. În noaptea asta Moș Crăciun nu dăruiește copiilor decât zaharicale, bețe de zahăr și pișcoturi în formă de animale.

Grozav ar fi vrut Joe să aibe un băț de zahăr. S'a strecurat prin valul de lume și s'a apropiat mereu de Moș Crăciun, până a reușit să iasă din mulțime și a ajuns în fața lui.

Moș Crăciun l-a văzut atunci pe Joe.

De ce oare cei mai mulți oameni albi, când văd un copil negru, rânjesc totdeauna? Moș Crăciun rânji.

Toți, uitându-se la micul Joe cel negru — care n'avea ce căuta în sala de intrare a unui cinematograf de albi — rânjiră. Pe urmă, Moș Crăciun se aplecă și, cu un zâmbet viclean, alese din multele lui sfârleze, o pâraitoare de tinichea, mare, groasă, răsunătoare, din cele care sunt întrebuințate în cabarete. O luă și o învărti sălbatec tocmai lângă urechea lui Joe. Moș Crăciun o făcu în batjocură, ca să stârneasă hazul. Toți cei albi, atât copii cât și oamenii mari, izbucniră în râs. Numai micul Joe nu râse. Era speriat. După ce omul în haine roșii a întors pâraitoarea cea mare, a sbughit-o spre ușă și din sala cea bine încălzită, prin care se intră în cinematograf, a fugit afară, afară pe strada înzăpezită, plină de lume. Infricoșat de râsetele albilor începu să plângă. Se apucă să-și caute mama. Niciodată n'ar fi crezut, în inima lui, că Moș Crăciun scutură pâraitoarele astea gălăgioase după copii — și că râde.

În mulțimea de pe stradă, se rătăci. Nu găsi nici prăvălia cu mărfuri de 10 centi, nici pe mama lui. Erau prea mulți oameni, toți oameni albi, care se mișcau pe zăpadă ca niște umbre albe. O lume albă.

Lui Joe i se păru groaznic de lung timpul până ce, deodată, o zări pe Arcie. Părea întunecată și speriată, dar cum îl văzu își tăie drum printre mulțimea de trecători și apucându-l, îl scutură sdravăn, încât micului Joe începură să-i clănțane dinții.

— „De ce n'ai rămas acolo unde te-am lăsat?“ întrebă Arcie cu voce tare. „Obosită cum sunt, a

trebuit să te caut și să alerg pe toate străzile, acum noaptea. Ai merita o mamă de bătae!“

În drum spre casă, micului Joe îi veni iar inima la loc și povesti cum a intrat la cinematograf:

— „Dar Moș Crăciun nu mi-a dat nimic“, spuse Joe, înlăcrămat. „Mi-a făcut o gălăgie grozavă și eu am fugit de acolo“.

— „Asta te va învăța minte“, spuse Arcie cu amărăciune, înaintând, cu greu, prin zăpadă. „N'aveai ce căuta acolo, înăuntru. Ți-am spus că e cinematograful lor. Tu nu știi ce înseamnă să fii negru...“

— „Dar l-am văzut pe Moș Crăciun acolo“, spuse micul Joe, „de aceea am intrat și eu înăuntru“.

— „Ah! Acela nu era Moș Crăciun“, îl lămurii Arcie. „Dacă era Moș Crăciun, nu s'ar fi purtat așa cu tine. Acolo-i un cinematograf pentru oameni albi — ți-am mai spus-o — iar el nu-i decât un carghios bătrân, pus să facă reclamă și să umple buzunarele patronului. Dar ce pricepi tu...?!“

— „Oh...“, suspină micul Joe.

SFÂRȘITUL LUI CHRISTY TUCKER

Călare pe un catâr, fluerând dealungul întregului drum, Christy Tucker a ajuns în orașul plantației la sfârșitul după-amiezei.

Toată dimineata bătuse la țaruși, în pământ, pentru gardul din jurul casei și se simțea mulțumit că a muncit atâta.

Nu prea avea prilejuri să meargă în orașul plantației lor, și când se ivea vreunul nu stătea pe gânduri, ci o pornea la drum.

Își opri catârul în dosul străzii unde erau înșirate prăvăliile. Domnea o mare agitație acolo și nu mai decât își dădu seama că ceilalți negri care, ca și el, trăiau în afara orașului, nu doreau să stea de vorbă cu dânsul. De cum veniseră aici, adică de trei luni, Christy și nevastă-sa se împrieteniseră cu toți negrii de pe plantație, și acum nu înțelegea de ce se prefacă că nu-l văd.

Christy coborî încet șoseaua care ducea la biroul plantației, mirat și de astădată că nu-i vorbește nimeni.

După ce merse o bucățică din drum, îl întâlni pe Froggy Miller.

Il apucă pe Froggy de braț înainte ca acesta să i se fi putut feri din cale.

— „Oameni buni, ce-i cu voi astăzi?“, întrebă el. Froggy Miller locuia la numai o milă¹⁾, în linie dreaptă peste câmpul cu cânepă, de casa lui, și cu Froggy se cunoștea mai bine decât cu oricare altul de pe plantație.

— „Ce-i oare cu voi, Froggy?“.

Froggy, un negru cu capul tuns, înalt de 6 picioare²⁾ vru să se îndepărteze.

Christy îl apucă zdravăn de braț și-l scutură.

— „Să faci bine să-mi răspunzi“, spuse el supărat: „De ce vă purtați atât de straniu cu mine, d-ta și ceilalți?“.

— „Domnul Lee Crossman a trimis după d-ta, nu e așa?“, zise Froggy.

— „Da, a trimis după mine“, răspunse Christy: „Imi închipui că vrea să-mi spună ceva în legătură cu treburile mele dela câmp. Dar ce legătură are asta cu...“.

Nu isprăvi, căci Froggy se îndepărtase și acum urca grăbit șoseaua. Fără a mai pierde timp, Christy, alergă spre biroul plantației, pentru a afla acolo pricinile acestei tulburări.

Când intră grăbit în camera din față a biroului, dădu de Hendricks, contabilul plantației, și de Morgan, fratele mai tânăr al lui Lee Crossman, care sedeau sprijinindu-și picioarele de marginea ferestrei.

Când îl văzu pe Christy, Hendricks se sculă și ieși pe ușa care ducea la odaia din fund.

¹⁾ 1 Milă = 1.609 m.

²⁾ 1 Picioar cam 30 cm (0,3046 m.).

În timp ce contabilul era în cealaltă încăpere, Morgan Crossman îl privi țintă pe negru, cu un aer îmbufnat.

— „Vino încoa“, îi ordonă Hendricks, revenind pe aceeași ușe. Christy se întoarce spre el, și-l văzu atunci prin deschizătura ușii pe Lee Crossman, proprietarul și șeful plantației.

— „Da, domnule“, spuse Christy.

Lee Crossman era îmbrăcat cu o cămașă decolorată de soare, pantaloni grei de călărie, iar cizmele negre, strânse de șiret, îi ajungeau până la genunchi.

Hendricks se dădu deoparte în timp ce Christy intra în odaia aceasta din fund, și, de afară, închise ușa după el.

Christy înaintă până în mijlocul odăii și rămase acolo, așteptându-l pe Lee Crossman.

Christy se mutase pe plantația lui Crossman în prima zi a anului, adică aproximativ acum trei luni. Era în Georgia pentru întâia dată, dar începuse s'o iubească mai mult ca Alabama, unde trăise de la naștere până acum. El și soția lui se hotărâseră să vină în Georgia fiindcă auziseră că pământul de acolo e mai potrivit pentru înșămânțările cu bumbac decât pământul lor. Christy spusese că el nu se va mulțumi să câștige numai atât cât îi trebuie pentru hrană. El voia să-și facă un rost în viață.

Lee Crossman tot nu venise încă. Christy se lăsă într-un fotoliu. Abia se așezase și ușa se deschise. Sări în picioare.

— „Bună ziua, domnule Lee“, spuse el, zâmbind. „Am avut acumia prilejul să mă uit la pământ, și aș vrea să mi se furnizeze încă un catâr și un plug bun. Cu un plug bun cred că aș putea face să crească de două ori atâta bumbac pe pământul dv. De fapt, este pământul cel mai bun din câte am văzut. N'are nici o stâncă, nici o baltă pe el, nu sunt nici tufișuri, cum nu sunt la mine în palmă. N'am găsit nici măcar o singură răpă nicăieri. Dacă-mi puneți la îndemână încă un catâr și un plug bun, vă voi recolta mai mult bumbac decât oricari alți doi din culegătorii de pe plantația dv.'’.

Lee Crossman îl ascultă până la sfârșit, pe urmă trânti ușa și începu să se plimbe prin odaie.

— „Eu am trimis după tine, negrule“, spuse el. „N'ai trimis tu după mine. Este?“

— „Este, domnule Lee“, spuse Christy. „Dv. ați trimis după mine“.

— „Atunci ține-ți gura, negrule, până nu ți-o spune eu s'o deschizi“.

— „Da cuconașule, domnule Lee“, spuse Christy, mergând deandaratele, până se lovi cu spatele de perete. Lee Crossman se așeză pe un scaun și își fixă ochii asupra lui.

— „Da, cuconașule, domnule Lee“, spuse Christy din nou.

— „Ești unul din negrii ăia obraznici, cu fumuri de om mare?“ începu Lee. „Ia spune: de unde ai venit? Tu nu ești un negru din Georgia, așa e?“

— „Nu, cuconașule, de-le Lee”, spuse Christy, clătinând din cap. „Eu m'am născut și am crescut în Alabama”.

— „Te-au învățat și ceva mai bun ca asta în Alabama?”.

— „Da, cuconașule, domnule Lee”.

— „Atunci de ce ai venit aici, în Georgia, și de ce te-ai purtat ca și cum ai fi un om bogat?”.

— „Nu știu de ce, domnule Lee”.

Christy își șterse obrazul cu palma și se întreabă mirat de ce o fi supărat pe el Lee Crossman. Incepea să înțeleagă de ce l'au ocolit ceilalți negri, de ce n'au vrut să stea de vorbă cu el. Ei știau că a fost chemat, ceea ce însemna că l'a supărat cu ceva pe Lee Crossman. Și nu voiau să fie prinși stând de vorbă cu cel rău-văzut de proprietarul-șef al plantației.

— „Ai cumpărat un aparat de radio?” întreabă Lee.

— „Da, cuconașule, domnule Lee”.

— „De unde l'ai luat?”.

— „L'am luat mai de mult”.

— „Și de unde ai luat bani să-l plătești?”.

— „Aveam eu ceva bani și nevastă-mea a crescut niște pui de găină”.

— „De ce nu l'ați cumpărat dela magazinul plantației?”.

— „Dincolo a costat mai puțin. A fost mai ieftin”.

— „Negrii care trăesc pe plantația mea își cumpără lucrurile de care au nevoie din prăvălia mea”, spuse Lee.

— „Nu voiam să vă rămân dator, conașule, domnule Lee”, spuse Christy. „După ce se fac socotelile,

sfârșitul anului, mă gândeam să plec, să merg mai departe”.

Lee Crossman se lăsă pe spatele scaunului și își scoase briceagul din buzunar. Incepu să-și curețe unghiile.

Timp de câteva minute, în odaie domni tăcerea: Christy se rezemă iar de zid.

— „Ridică-te! Stai drept, negrule!” țipă Lee.

— „Da cuconașule, domnule Lee”, spuse Christy, dreptându-se grăbit.

— „Ai despiciat vreun arbore de-al meu ca să dai țărui pentru gardul din jurul casei în care stai?”.

— „Da, conașule, domnule Lee...”.

„De ce nu m'ai întrebat dacă-ți dau voie?”.

— „M'am gândit că gardul are nevoie de niște țărui noi în locul celor vechi și putrezi, și deoarece locuiesc în casa plantației m'am dus și i-am înlocuit.”

— „Tare mândru te ții tu”, spuse Lee. „E ca și cum casa și pământul ar fi ale tale. Te ții ca și cum ai fi convins că valorezi tot atâta cât un om alb”.

— „Nu cuconașule, domnule Lee”, protestă Christy. „Eu nu mă țin așa cum spuneți. Dar, știți, mie-mi place să mă grăbesc și să fac totul bine, asta e.

Și asta numai pentru că nu mă simt bine dacă nu întăresc gardul, nu tai lemne, nu culeg bumbacul, sau dacă nu lucrez la altceva. Fiindcă mic îmi place să duc treaba până la capăt”.

— „Tu nu știi ce le facem noi negrilor înfumați de teapa ta, în Georgia?”

— „Nu, cuconașule”.

— „Îi învățăm să nu se mai gândească decât la ce le spunem să facă, și să nu-și ia nasul la purtare“.

Lee Crossman se sculă și păși spre dulap. Smușușă și întinse mâna. Când se întoarse, ținea în mână o curea de piele, lungă, bătută cu ținte de alamă. Trecu iar dealungul odăii lovindu-și cizmele cu cureaua.

— „Cine i-a spus nevestei tale că are voie să crească pui de găină pe plantația mea?“, se răsti el la Christy.

— „Nimeni nu i-a spus-o, domnule Lee“, zise Christy. N'am știut că vă veți supăra. Îi țiu în curtea cea mare din jurul casei, și le-am clădit un mic coteț.

— „Ține-ți gura! Eu nu discut cu tine, negrule!“

— „Da, euconășule“.

— „În plantația mea nu vreau pui care să-mi strice recolta“.

— „Da, euconășule“. aprobă Christy.

— „De unde ai luat bani să-ți cumperi un radio?“

— „Am prins în cursă câțiva iepuri de casă, i-am jupuit, și pe urmă le-am vândut pieile pe o sumă mică“.

— „Nu vreau să se atingă nimeni de iepurii de pe plantația mea“, strigă Lee.

El scutură cureaua cea grea, și-și pelzni cizmele cu ea.

— „De ce nu este niciun cont pe numele tău, în registrele prăvăliei de pe plantația mea?“, mai întrebă Lee.

— „Fiindcă n'ași vrea să am datorii“, răspunse Christy. „Doresc să ies cu fața curată la sfârșitul anului, când se va face socoteala aconturilor“.

— „Asta-i treaba mea, dacă socotețile te vor scoate debitor sau creditor“, spuse Lee.

El îi arătă, jos, o ridicătură a pardoselei, un fel de prag înalt și îi spuse:

— „Scoate-ți cămașa, dă-ți jos pantalonii și înu-nuche aici, peste ridicătura asta“, porunci bărbatul alb.

— „Ce vreți să faceți cu mine, domnule Lee?“

— „O să-ți arăt eu ce vreau să-ți fac“, replică el. „Scoate-ți cămașa și pantalonii și lasă-te jos, acolo, așa cum ți-am spus!“.

— „Domnule Lee, nu vă pot lăsa să mă bateți, euconășule, domnule Lee, nu vă pot lăsa să-mi faceți așa ceva. Nu pot să vă las!“.

— „Mă piele-neagră, tâmpitule, mă, faci pe greșit!“, țipă Lee, roșind de mânie.

Vru să-l lovească pe Christy cu cureaua aceea grea, bătută cu alamă. Christy se dădu însă îndărăt și nu-l ajunse, iar când Lee lovi a doua oară înspre negrul prinse cureaua și n'o mai lăsă din mâini. El îl privi întâiu cu un aer sălbatec și pe urmă începu să s'o smulgă din mâinile lui.

— „Domnule Lee, n'am făcut nimic, atâta doar am prins niște iepuri și c'am crescut câțiva pui, și asta e felul ăsta“, protestă Christy. Nu știam că e rău. Și credeam că vă veți bucura că am bătut câțiva țăruiși noi în gardul dv.“.

„Ține-ți gura, și scoate-ți cămașa și pantalonii. Ți-am mai spus-o“, se răsti albul și mai mâniat înainte. „Și dă drumul curelei ăsteia, până nu ți rup eu din mâini și nu te trăznesc cu ea“.

Christy nu se mișcă de unde era, și continuă să țină cureaua cu toată puterea. Lee era atât de furios încât nu mai putea vorbi. Alergă atunci în spre el, lap și-și scoase pistolul. Se învârti în loc și trase de Christy de trei ori. Christy slăbi cureaua din mână și căzu jos pe podea.

Fratele lui Lee, Morgan, și contabilul Hendricks alergară în odaia din fund.

— „Ce s'a întâmplat, Lee?“, întrebă fratele când îl văzu pe Christy Tucker zăcând pe podea.

— „M'a amenințat negrul ăsta“, spuse Lee, răsuflând zgomotos. Se duse apoi la dulap și aruncă pistolul pe poliță.

— „Tu și Hendricks l-ați auzit cum mă amenința că mă va ucide. A trebuit să-l împușc pentru a salva viața“.

Părăsiră odaia din dos și intrară în biroul din față. Mai mulți băieți din prăvălia plantației năvăliră și vrură să știe ce-a fost cu împușcăturile care le auziseră.

— „Un negru care se credea om mare, asta-i el“, spuse Lee, spălându-și mâinile într'un jgheab. „Era negrul acela din Alabama, venit la noi acum 2—3 luni. Azi dimineață am trimis după el, să-l tragem de ce a bătut țărui noi la gardul din jurul

ținii lui fără să mă întrebe. Când a intrat aici, a început să țipat la mine. Era un negru ticălos“.

Băieții se întoarseră în prăvălie, iar Hendricks își luă registrele și se apucă de socoteli.

— „Deschide ușa din fund“, spuse Lee fratelui său, și arată-le negriilor ăstora, de afară, din dosul casei, să vadă ce se 'ntâmplă când fac pe grozavii, ca zăpăcitul acela, încrezutul care ne-a venit din Alabama“.

Morgan deschise ușa din fund. Când se uită afară, spre șosea, văzu o mulțime de negrii cu ochii pironiți asupra lui. Albul încremeni în prag și mulțimea se urni ca o revărsare gigantică de ape, spre biroul plantației. Catârul pe care venise Tucker se sperie și o luă spre șosea.

A APĂRUT:

GALA GALACTION

OPERE Sângele Popoarelor

VOLUMUL I

EDITURA PENTRU LITERATURĂ ȘI ART
A SOCIETĂȚII SCRITORILOR DIN R. P.
BUCUREȘTI — BULEVARDUL ANA IPĂTESCU Nr.

700 pagini

Lei 50

Biblioteca Județeană „Ioan N. Roman” Constanța

A APĂRUT:

RADU BOUREANU

P O E M E

Cu 20 desene ale autorului
și un autoportret

EDITURA PENTRU LITERATURĂ ȘI ART
A SOCIETĂȚII SCRITORILOR DIN R. P. R.
BUCUREȘTI — BULEVARDUL ANA IPĂTESCU Nr. 39

100 pagini

Lei 250

Biblioteca Județeană „Ioan N. Roman” Constanța

EDITURA PENTRU LITERATURĂ ȘI ARTA
A SOCIETĂȚII SCRITORILOR

A TIPĂRIT PENTRU:

CONFERINȚA SCRITORILOR DIN R.P.R.
ȘI
CONGRESUL INTELECTUALILOR

trei antologii, documentare,
antirăzboinice și antiimperialiste:

I. SCRITORII DIN R. P. R.

ÎN SLUJBA POPORULUI

POEZIE ȘI PROZĂ LUPTĂTOARE

II. CÂNTĂREȚII LUMII

FORȚE ALE PĂCII

Poeme alese din literatura Sovietică și
din scriitorii progresiști ai altor popoare

III. ÎN APARAREA CULTURII

cuvântările dela WROCLAW, interviuri
articole și mărturii grăitoare ale perso-
nalităților culturale din lumea întreagă

Anul 19

Librăria „DOBROGEANA”, — Constanța. Tel. 2451